

5. 2. 2025

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vytvořila UEFA nové sídlo CAS?

Sportovní právo je právní disciplínou propojující prvky soukromého i veřejného práva, jejímž cílem je regulovat právní vztahy v oblasti sportu. Tento obor zaznamenal v posledních letech dynamický rozvoj zejména díky globalizaci, rostoucí profesionalizaci a komercializaci sportu. Mezi jeho klíčové aspekty patří řešení sporů, které jsou často svěřeny rozhodčím orgánům národních i mezinárodních organizací.

Nejvyšší instancí v této oblasti je Mezinárodní sportovní arbitráž (dále jen „CAS“) se sídlem ve švýcarském Lausanne, která stanovuje rozhodovací trendy v oblasti sportovního práva.

CAS

CAS je klíčovým soudem pro řešení sportovních sporů, a to nejčastěji v oblasti fotbalu a dopingů. Jím posuzované případy většinou zahrnují ukončení smluv, přestupy hráčů či porušení antidopingových opatření. CAS řeší více než 500 případů ročně (v posledních letech se počet řešených případů pohybuje okolo 800) a jeho rozhodovací praxe je mezinárodně uznávaná.

CAS byl založen v roce 1983 a svou činnost zahájil o rok později. Vedle hlavního sídla v Lausanne operuje rovněž prostřednictvím poboček v New Yorku a v Sydney, které rozhodují případy lokálně.^[1] Na seznamu rozhodců CAS je zapsáno přes 400 rozhodců z více než 80 zemí, jež jsou rozděleni do tří divízi: arbitrážní, odvolací a antidopingové. Za Českou republiku je na seznamu rozhodců zapsán doc. JUDr. Jan Brodec, LL.M., Ph.D.^[2]

Volba rozhodců je v kompetenci stran, avšak podléhá pravidlům CAS, která zajišťují spravedlnost a transparentnost řízení. To probíhá převážně písemně, ale může být doplněno ústním projednáním v Lausanne.^[3] **Konečné rozhodnutí CAS může být přezkoumáno švýcarským Federálním soudem**, a to výlučně z důvodů uvedených v čl. 190 odst. 2 a čl. 191 švýcarského Federálního zákona o mezinárodním právu soukromém. Tyto důvody zahrnují například porušení zásady rovnosti stran nebo překročení pravomoci rozhodčího soudu.

Sportovní právo, a tedy i rozhodovací praxi CAS v posledních letech výrazně ovlivňuje Evropská unie (dále jen „EU“), a to prostřednictvím rozhodnutí v případech týkajících se ochrany hospodářské soutěže. Příkladem lze uvést nejznámější kauzy „Superliga“ a „ISU“, jež budou představeny níže. Tyto případy a závěry v nich učiněné ze strany EU mohou měnit právní rámec na mezinárodní i národní úrovni, a přispět tak ke stále většímu provázání sportovního práva s obecnými právními zásadami.

Rozhodnutí SDEU ve věcech Superligy a ISU

Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“) vydal dne 21. 12. 2023 výše zmíněná zásadní rozhodnutí ve věcech „Superligy“ a „ISU“, ve kterých se vyjádřil ke vztahu mezi právem EU a sportovním právem.

Dle SDEU byly režimy předchozího souhlasu s pořádáním a účastí na alternativních soutěžích zavedené ze strany FIFA, UEFA a Mezinárodní bruslařské unie, které v důsledku znamenaly možnost těchto sportovních asociací blokovat zřízení alternativních soutěží pod hrozbou vysokých sankcí, v rozporu s právem EU v oblasti hospodářské soutěže, zejména pak s články 101 a 102 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“).[4]

Ve věci Superligy se SDEU zabýval otázkou souladu pravidel FIFA a UEFA, která vyžadují předchozí schválení pro organizaci nových mezinárodních fotbalových soutěží, s unijním právem hospodářské soutěže.[5] SDEU v tomto rozsudku dospěl mimo výše uvedeného také k závěru, že pravidla, která vyžadují předchozí souhlas s novými soutěžemi nejsou a priori v rozporu s právem EU, a to za předpokladu, že sledují legitimní cíle, jako je ochrana integrity sportu a řádné fungování soutěží, a taková pravidla jsou objektivní, transparentní a nediskriminační. Uplatňování sankcí za porušení takových pravidel je přípustné v případě, že nepřekročí rámec toho, co je nutné k dosažení legitimních cílů.[6]

Ve věci „ISU“ SDEU posuzoval, zda disciplinární pravidla Mezinárodní bruslařské unie týkající se soutěží nespádajících do pořadatelského rámce ISU porušují unijní právo hospodářské soutěže.[7] Soudní dvůr dospěl k závěru, že ISU má právo požadovat, aby sportovci účastníci se jejich soutěží respektovali její pravidla, včetně rozhodování sporů před CAS. Soudní dvůr však dodal, že taková pravidla nesmí omezovat hospodářskou soutěž více, než je nezbytné pro dosažení legitimních cílů, jako je ochrana integrity sportu. Disciplinární pravidla ISU, která hrozila sportovcům přísnými sankcemi v případě účasti na jiných soutěžích, které nespádaly do působnosti ISU, mohla dle SDEU takové sportovce odrazovat od participace na soutěžích mimo ISU, čímž by docházelo k omezování hospodářské soutěže. Takové omezení SDEU shledal za nepřiměřené vzhledem k deklarovanému cíli ochrany integrity sportu.[8]

I v tomto případě SDEU uvedl, že sportovní pravidla, která nastaví specifické podmínky pro účast na jiných mezinárodních soutěžích nebudou v rozporu s právem hospodářské soutěže Evropské unie, pouze však za předpokladu, že taková pravidla budou objektivní, transparentní a nediskriminační.[9]

SDEU dále v rozhodnutí „ISU“ uvedl, že sportovec může uzavřít takovou rozhodčí doložku, která jasně a přesně podrobuje veškeré spory vyplývající z ujednání mezi stranami ke CAS namísto vnitrostátního soudu, který by byl příslušný k rozhodování těchto sporů v závislosti na vnitrostátních pravidlech práva. **Procesní pravidla rozhodčího soudu poté mohou stanovit omezený soudní přezkum rozhodčích nálezů, nicméně SDEU uvádí, že v takovém případě musí být v rámci soudního přezkumu zajištěn soulad se základními kogentními ustanoveními unijního práva, mezi něž rovněž patří články 101 a 102 SFEU.**[10] Soudní dvůr tedy konstatoval, že soud, který bude příslušný přezkoumávat rozhodčí nálezy, bude taktéž muset být příslušný k přezkoumání rozhodčích nálezů z pohledu kogentních ustanovení práva EU, tzn. že **tento soud bude způsobilý předložit předběžnou otázku SDEU.** Dle ustanovení čl. 267 SFEU se tak musí jednat o soud členského státu EU.[11]

Zde nicméně nastává problém, jelikož **CAS má sídlo ve Švýcarsku a jediným přezkumným orgánem rozhodčích nálezů vydaných CAS je švýcarský Federální soud, tedy soud mimo EU, který tudíž není oprávněn k podání předběžné otázky k SDEU dle čl. 267 SFEU.** Aby však pravidla podmiňující účast na soutěžích mimo sportovní asociace požadavkem předchozího schválení a obsahující hrozbu sankce za jejich překročení byla v souladu s rozhodnutím SDEU, musí podléhat efektivnímu přezkumu z pohledu evropského práva.

Reakce UEFA

S velkou pravděpodobností měla právě výše představená rozhodnutí SDEU vliv na UEFA, která v návaznosti na závěry vyslovené SDEU ve svých Pravidlech pro autorizaci mezinárodních klubových soutěží (dále jen „**Pravidla**“) nově upravila specifickou oblast týkající se sídla rozhodčího řízení CAS.

Pro úvodní stručné seznámení se s Pravidly je třeba uvést, že právní rámec Pravidel vyplývá z ustanovení čl. 51 UEFA Statutes, který na tyto pravidla odkazuje ve vztahu k nutnosti získat předběžné povolení ze strany UEFA k pořádání sportovních soutěžních utkání.^[12] Pravidla kodifikují stávající postupy a procedury UEFA v oblasti udělování povolení k pořádání soutěžních akcí a jejich uplatňování.^[13] Taková povolení je třeba získat pro všechny mezinárodní klubové soutěže ve fotbale nebo futsale, které se hrají na území UEFA, ale nejsou organizovány UEFA, a také na všechna seskupení členských asociací UEFA, lig nebo klubů vytvořená za účelem pořádání mezinárodní klubové soutěže.^[14]

Dne 21. 6. 2024 byla ze strany UEFA vydána **aktualizovaná verze těchto Pravidel**, která byla velmi pravděpodobně **uzpůsobena tak, aby odpovídala požadavku nutnosti přezkumu rozhodčích nálezů z pohledu jejich souladu s právem EU**, jak judikoval SDEU. Způsob, kterým se UEFA snaží požadavkům SDEU vyhovět, bude podrobněji rozebrán dále. Lze však již nyní uvést, že se jedná o zajímavý průnik práva EU do práva sportovního.

Nová úprava sídla rozhodčího řízení CAS

UEFA se novou úpravou svých Pravidel částečně odchytila od Procesního řádu CAS, který v článku R28 určí Lausanne za sídlo rozhodčího řízení vedeného před CAS. **Článek 16 Pravidel, jež upravuje řešení sporů, totiž nově stanoví možnost vést rozhodčí řízení v irském hlavním městě Dublinu.** Toho strana řízení dosáhne tak, že dle článku 16 odstavce 3 Pravidel uvede v prvním písemném podání směřujícím ke CAS, které sídlo si pro své řízení vybírá. **Existuje tak nově možnost volby mezi Lausanne a Dublinem.** Je třeba upozornit, že pokud strana ve svém prvním písemném podání žádné sídlo neuvede, tedy nevybere, jaké sídlo preferuje, uplatní se nadále článek R28 Procesního řádu CAS a sídlem rozhodčího řízení tak bude Lausanne.^[15]

Ze strany UEFA je pohled na věc poněkud odlišný, neboť **UEFA toto právo volby sídla pozbývá v případě, kdy si druhá strana řízení pro tyto účely zvolí Dublin.** Článek 16 Pravidel pro ni v tomto případě stanoví závaznost volby učiněné druhou stranou s tím, že je povinna potvrdit svůj souhlas s vedením řízení v Dublinu ve své první písemné odpovědi CAS.^[16]

Zároveň je třeba podotknout, že i v případě vedení rozhodčího řízení CAS v Dublinu bude platit věta prvního článku 16 odstavce 3 Pravidel, tedy CAS bude při svém rozhodování vycházet primárně z UEFA Statutes, souvisejících pravidel a předpisů, a dále subsidiárně ze švýcarského práva.^[17] V praxi by tak v rozhodčích řízeních, byť vedených v Dublinu, vůbec nemuselo přijít ke slovu irské hmotné právo. Irský právní řád by se použil pouze co do jeho procesní roviny, kde stanoví pravidla pro vedení rozhodčího řízení na základě irského zákona o rozhodčím řízení z roku 2010. Tomuto odpovídá ustanovení Pravidel stanovující konečnost a závaznost rozhodnutí CAS, kterým však „*není dotčeno právo kterékoli strany na odvolání v souladu s platným právem v místě sídla rozhodčího řízení, jakož i právo napadnout výkon nebo uznání rozhodčího nálezu CAS z důvodů veřejného pořádku (které mohou zahrnovat rovněž důvody dle právních předpisů EU v oblasti veřejného pořádku) v souladu s platnými vnitrostátními procesními předpisy nebo procesními předpisy EU*“.^[18]

Největším přínosem této změny je tak bezpochyby **možnost tamního soudu, kterým by dle irského zákona o rozhodčím řízení byl High Court of Ireland,**^[19] **při případném soudním přezkumu rozhodčích nálezů vydaných v Dublinu posoudit sporné otázky z pohledu práva**

EU, a to prostřednictvím předložení předběžné otázky SDEU. High Court of Ireland totiž jako soud členského státu EU naplňuje podmínky čl. 267 SFEU, **volbou Dublinu jako alternativního sídla rozhodčího řízení CAS tak UEFA vykročila výrazně naproti naplnění závěrů SDEU učiněných v případech „Superliga“ a „ISU“, neboť umožnila posouzení Pravidel z pohledu jejich souladu s evropským právem hospodářské soutěže.**

Proč Dublin?

Bylo již uvedeno, že volba Dublinu jako alternativního sídla rozhodčího řízení CAS umožní v případě přezkumu rozhodčích nálezů tam vydaných před High Court of Ireland předkládání předběžných otázek SDEU. Tuto možnost mají všechny soudy členských států EU, otázkou tedy je, co vedlo UEFA k výběru právě Dublinu. **Ze strany UEFA nebyly důvody pro toto rozhodnutí uvedeny, a jsou tedy v současné chvíli předmětem diskuze.** Kromě UEFA o možnosti volby alternativního sídla v souvislosti s Pravidly blíže neinformoval ani CAS, a to jak oficiální cestou prostřednictvím veřejného prohlášení, tak poskytnutím informace a případných metodických pokynů směrem k rozhodcům.

Jelikož je však rozhodnutí UEFA z pochopitelných důvodů velkým tématem sportovněprávní komunity v Irsku, není překvapením, že se možnému výčtu důvodů, proč byl ze strany UEFA vybrán právě Dublin, věnoval Neal Horgan B.L. ve svém článku vydaném pod hlavičkou Irské advokátní komory.[\[20\]](#) Jím předložené důvody jsou následující:

Členství Irska v EU

V tomto bodě je možno navázat na požadavek účinného soudního přezkumu vyjádřený ze strany SDEU v rozsudku „ISU“, který je možno naplnit způsobilostí příslušného soudu předložit předběžnou otázku SDEU, pokud tato potřeba vyvstane při přezkumu rozhodčího nálezu vydaného CAS. Minimálně v oblasti hospodářské soutěže je tak dle SDEU třeba provést přezkumné řízení u soudu členského státu EU, a nikoli u švýcarského Federálního soudu. **Volba Irska tak plně odpovídá těmto požadavkům a představuje možnost, jak podrobit rozhodčí nálezy CAS přezkumu ohledně souladu s právem EU.**

Anglický jazyk

Významným důvodem pro umístění alternativního místa sídla rozhodčího řízení CAS do Dublinu mohla být rovněž skutečnost, že **Irsko je v současnosti (po vystoupení Spojeného království) hlavní zemí, jejímž oficiálním jazykem je angličtina, kterou zároveň primárně užívá v institucích EU.** S ohledem ke CAS jsou pracovními jazyky angličtina, francouzština a španělština, přičemž nejčastěji užívanou je angličtina. Řízení před SDEU zase probíhá v úředním jazyce předkládajícího soudu, řízení o předběžné otázce předložené irským High Court by tak rovněž probíhalo v angličtině. Výběr Dublinu by z tak byl z jazykového pohledu velmi praktický.[\[21\]](#)

Common law

Irsko má jako jedna ze zemí užívající právní systém common law zaveden **propracovaný systém soudního přezkumu ve vztahu k rozhodčím nálezům.** Ten by tak mohl představovat alternativu

k systému kontinentálního práva, kde dle Horgana docházelo k tendenci některých soudů automaticky „předávat“ případy SDEU.[22]

Právní odbornost a propracovaný systém rozhodčích řízení

Vedení rozhodčích řízení je v Irsku běžnou praxí, tamní systém je velice rozvinutý a zvyklý na řešení komplexních právních problémů. V této oblasti se také pohybuje velká řada právních expertů.[23] Navíc je možno uvést i velkou rozšířenost sportovního práva.

Neutralita a poloha Irska

Jako další plus vedení rozhodčích řízení CAS lze dle Horgana uvést neutralitu země spolu s její geografickou polohou, která zajišťuje poměrně dobře dostupné dopravní spojení do Dublinu.[24]

Procesní důvody

Nad rámec důvodů představených Horganem lze uvést, že pro návrhy na zrušení rozhodčího nálezu platí dle švýcarského práva lhůta 30 dnů ode dne jeho doručení.[25] V tomto je třeba hledat rozdíl mezi švýcarskou a irskou právní úpravou, kdy irská úprava práva rozhodčího řízení vychází primárně ze Vzorového zákona UNCITRAL,[26] **obecná lhůta pro návrh na zrušení rozhodčího nálezu je tedy stanovena na 3 měsíce od jeho doručení.**[27] Specifická je však úprava v případě návrhu na zrušení rozhodčího nálezu z důvodů veřejného pořádku, kde je lhůta upravena jinak a je stanovena na 56 dní od chvíle, kdy se navrhovatel dozvěděl nebo měl dozvědět o skutečnostech rozhodných pro podání návrhu.[28]

Co tato změna může přinést?

Na základě uvedených informací již nebude ve vztahu k rozhodování sporů týkajících se hospodářské soutěže, v případě subjektů spadajících pod Pravidla UEFA, nutné zahajovat tato řízení před klasickými soudy za účelem dosažení rozhodnutí, které bude v souladu s právem EU. **Bude tak tedy pravděpodobně možné zachovat specifičnost rozhodování sporů ve sportu, kdy tyto spory budou moci být zahajovány přímo před CAS, a díky přesunutí místa rozhodování do Irska se strany budou moci domáhat posouzení sporu z hlediska souladu s právem EU, aniž by musely žalovat u některého soudu z členských států EU.**

Díky této možnosti se také v budoucnu může změnit rozhodovací praxe sportovních sporů týkajících se hospodářské soutěže, a to zejména s ohledem na vliv práva EU, které se nově bude moci uplatnit přímo při přezkumu rozhodčích nálezů CAS. **Bude tedy zajímavé sledovat, v jakých ohledech a do jaké míry bude sféra sportovního práva ovlivněna právem EU, a jakým způsobem se tato praxe promítne do rozhodování sporů stran pocházejících ze zemí mimo EU.** Dosti pravděpodobná bude situace, kdy takovou rozhodovací praxí bude argumentovat strana, která sice podle své geografické polohy nemá v tomto ohledu přívětivou právní úpravu, ale díky právní úpravě EU promítnuté do rozhodovací praxe CAS bude chtít získat přívětivější postavení ve sporu a zvýšit tak svoji šanci na úspěch.

Závěr

Zdá se, že UEFA se popsanou úpravou místa sídla CAS v EU snaží v tichosti předcházet některým problémům, které SDEU vyjádřil ve věci „ISU“, jež se týkaly nutnosti zachovat dosaženou úroveň ochrany základních práv poskytovanou EU a pravomocí CAS. Zdali je tato úprava dostatečná však nelze hodnotit nyní, neboť pouze následná praxe a možná další posouzení ze strany SDEU ukáží, zda se UEFA vydala správným směrem.

Zajímavé bude taktéž sledovat, zda budou UEFA v budoucnu následovat i jiné sportovní asociace, které by si mohly do svých pravidel vložit stejné ustanovení. Může se tak stát, že dojde k ukotvení nového místa, případně míst sídla CAS pro rozhodování sporů vyplývajících z hospodářské soutěže. Jiné sportovní asociace totiž mohou po vzoru UEFA zvolit alternativním sídlem rozhodčího řízení CAS rovněž Dublin, nebo mohou jít odlišnou cestou a zvolit sídlo jiné. Současný postup UEFA může v obou případech představovat jistý vklad do budoucna směřující k širší praxi v této oblasti.

Zároveň se lze jen domnívat, zda taková úprava v budoucnu nedopadne i na jiné oblasti upravené právem EU. V současné chvíli tato změna pravidel UEFA dopadá pouze na oblast hospodářské soutěže, to však neznamená, že nemůže dojít k přijetí obdobných pravidel i pro jiné zásadní oblasti práva EU, jako jsou například lidská práva.

Máme za to, že sportovní právo je svébytnou právní oblastí s řadou specifik, kterou je nutno v určité míře upravit do souladu s právem EU. Zároveň by však EU tuto oblast měla regulovat pouze v nezbytných případech tak, aby nebylo bráněno vlastnímu rozvoji sportovněprávní regulace v rámci základních mantinelů stanovených právními řády.

Mgr. Lukáš Procházka,
advokátní koncipient

Mgr. Tereza Picková,
právník

Rubešova 162/8
120 00 Praha 2

Tel.: +420 224 247 215
e-mail: info@akbrodec.cz

---

[1] Court of Arbitration for Sport. History of the CAS. In: Court of Arbitration for Sport [online]. [cit. 6. 1. 2025]. Dostupné >>> [zde](#).

[2] Court of Arbitration for Sport. List of arbitrators (general list). In: Court of Arbitration for Sport [online]. [cit. 6. 1. 2025]. Dostupné >>> [zde](#).

[3] Procesní řád CAS, Čl. R44.1. Edice 2023. 1. 2. 2023. Dostupné >>> [zde](#).

[4] Rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2023 ve věci C-333/21 European Superleague Company SL v. FIFA a UEFA, bod 258. Dostupné >>> [zde](#), dále citováno jako „Rozsudek SDEU ve věci C-333/21 European Superleague Company SL v. FIFA a UEFA“.

[5] Rozsudek SDEU ve věci C-333/21 European Superleague Company SL v. FIFA a UEFA, bod 47.

[6] Rozsudek SDEU ve věci C-333/21 European Superleague Company SL v. FIFA a UEFA, bod 258.

[7] Rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2023 ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise, bod 22. Dostupné >>> [zde](#), dále citováno jako „Rozsudek SDEU ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise“.

[8] Rozsudek SDEU ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise, bod 144-149.

[9] Rozsudek SDEU ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise, bod 135.

[10] Rozsudek SDEU ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise, bod 193.

[11] Rozsudek SDEU ve věci C-124/21 P International Skating Union v. Evropská komise, bod 198.

[12] WAUTERS, Jasper a HERTEL, Nikolas. UEFA's new Authorization Rules for International Club Competitions - a response to the CJEU's ruling in the Super League case. In: White&Case [online]. 9. 10. 2024 [cit. 6. 1. 2025]. Dostupné >>> [zde](#).

- [13] UEFA Authorisation Rules governing International Club Competitions, preamble. Edition 2024, 21. 6. 2024. Dostupné >>> [zde](#), dále citováno jako „UEFA Authorisation Rules“.
- [14] UEFA Authorisation Rules, čl. 2 odst. 1.
- [15] UEFA Authorisation Rules, čl. 16 odst. 3.
- [16] UEFA Authorisation Rules, čl. 16 odst. 3.
- [17] UEFA Authorisation Rules, čl. 16 odst. 3.
- [18] UEFA Authorisation Rules, čl. 16 odst. 4.
- [19] Arbitration Act 2010, čl. 9 odst. 1 písm. a). 2010, No. 1. 8. 3. 2010. Ve spojení se Vzorovým zákonem UNCITRAL, čl. 6 a čl. 34 odst. 2. 7. 7. 2006.
- [20] HORGAN, Neal. The Long Ball Game – Why UEFA Chose Dublin for Sporting Disputes. In: The Bar of Ireland [online]. 26. 9. 2024 [cit. 6. 1. 2025]. Dostupné z >>> [zde](#).
- [21] HORGAN, Neal. The Long Ball Game – Why UEFA Chose Dublin for Sporting Disputes. Op. cit.
- [22] HORGAN, Neal. The Long Ball Game – Why UEFA Chose Dublin for Sporting Disputes. Op. cit.
- [23] HORGAN, Neal. The Long Ball Game – Why UEFA Chose Dublin for Sporting Disputes. Op. cit.
- [24] HORGAN, Neal. The Long Ball Game – Why UEFA Chose Dublin for Sporting Disputes. Op. cit.
- [25] Bundesgesetz über das Internationale Privatrecht vom 18. Dezember 1987 (Stand am 1. Januar 2025), čl. 191 odst. 4. SR 291. Dostupné >>> [zde](#).
- [26] Arbitration Act 2010, čl. 6. 2010, No. 1. 8. 3. 2010. Dostupné >>> [zde](#), (dále citováno jako „Arbitration Act 2010“).
- [27] Vzorový zákon UNCITRAL pro mezinárodní obchodní arbitráž, čl. 34 odst. 3. 7. 7. 2006. Dostupné >>> [zde](#).
- [28] Arbitration Act 2010, čl. 12.

Další články:

- [Neoprávněný odběr elektřiny - překvapení vlastníka?](#)
- [Rodič u dítěte v nemocnici: právo na přítomnost neznamená bez dalšího právo na přespání na jip/jirp](#)
- [Pokuta za švarcsystém kurýrů Rohlíku potvrzena Ústavním soudem](#)
- [Metropolitní plán schválen. Je Váš projekt v bezpečí?](#)
- [Posouzení shody dle AI Act - zkušenosti z praxe](#)
- [Začínají soudy zohledňovat náklady podnikatelů při plnění právních povinností v oblasti e-commerce?](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 35: Ručení za dluhy z podnikání u OSVČ a s.r.o.](#)
- [Bezpilotní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulatorní požadavky a praktické aspekty](#)
- [Nefungující rozsah péče o dítě. Cesta přes využití terapie a dalších opatření podle ustanovení § 503 zákona o zvláštních řízeních soudních](#)
- [De iure traktor, de facto nákladní vozidlo, už ne tolik výhodná dualita](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)